

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 102/2017
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Пантовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 6К.бр.52/14 од 20.07.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1402/16 од 21.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Пантовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 6К.бр.52/14 од 20.07.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1402/16 од 21.11.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 6К.бр.52/14 од 20.07.2016. године окривљени АА и ББ су оглашени кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и изречене су им условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 1 (једне) године које се неће извршити под условом да окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем. Оштећена ВВ је упућена да истакнути имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1402/16 од 21.11.2016. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Пантовића и браниоца окривљеног ББ - адвоката Зорана Јаблановића, па је потврђена пресуда Основног суда у Краљеву 6К.бр.52/14 од 20.07.2016. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Зоран Пантовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) – 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, а из образложења захтева произилази да се правноснажне пресуде побијају и због повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини правноснажне пресуде Основног суда у Краљеву 6К.бр.52/14 од 20.07.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1402/16 од 21.11.2016. године или само другостепену пресуду и да предмет врати на поновну одлуку, те да нареди да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је суд погрешно квалификовао кривично дело за које је огласио кривим окривљеног АА, обзиром да у његовим радњама може постојати само кривично дело ситна крађа у саизвршилаштву из члана 210. у вези члана 33. КЗ. Ово са разлога јер је у конкретном случају кривично дело крађа извршено обијањем, а вредност украдених ствари износи 130.000,00 динара, дакле иста не прелази износ од 450.000,00 динара, због чега по мишљењу одбране нису остварени сви битни елементи кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, јер код окривљеног не постоји намера да се присвајањем прибави противправна имовинска корист већа од имовинског цензуса.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се у суштини указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, а због које окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП може поднети захтев за заштиту

законитости, се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ чини учинилац дела крађе (члан 203) ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени АА заједно са окривљеним ББ „... обијањем, туђе покретне ствари одузели другом у намери да њеним присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист, тако што су након претходно постигнутог договора са мал. ГГ и мал. ДД да заједно обију кућу оштећене ВВ и одузму новац и вредне ствари „...“, а како је то ближе описано у изреци пресуде, очигледно произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом. Како је у конкретном случају кривично дело крађе извршено обијањем као једном од алтернативно предвиђених радњи извршења овог облика кривичног дела тешка крађа (став 1. тачка 1.), то је без икаквог значаја чињеница да укупна вредност украдених ствари износи око 130.000,00 динара, односно да иста не прелази износ од 450.000,00 динара. Наиме, у случају ако вредност украдених ствари прелази износ од 450.000,00 динара тада се ради о посебном облику кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. КЗ код кога је квалификаторна околност вредност прибављене имовинске користи, а не начин извршења крађе као код кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Имајући у виду наведено, то је, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају правилно примењен кривични закон правном квалификацијом кривично-правних радњи окривљеног као кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, истицањем да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер изведени

докази не указују да је окривљени АА заједно са осталим саизвршиоцима извршио кривично дело за које је оглашен кривим, због чега га је требало ослободити од оптужбе.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости истиче да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, образлажући ову повреду бранилац не указује у чему је конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном и која конкретно одредба кривичног закона је повређена, већ само оспорава оцену утврђених чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа и утврђених чињеница, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреду закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу радњи окривљеног. Поред тога, указује се и на битне повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП. Како ове повреду не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева не наводи који конкретно доказ је незаконит и из којих разлога, дакле не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и у овом делу захтев недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Пантовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1.

тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.